

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 8 2020, nummers 171 – 189 vrijdag 28 februari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Natuurbescherming.....	5
Openbare Orde.....	5
Ambtenarenrecht.....	6

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	6
Bestuursrecht overig	8
APV	8
AVG	10
Meststoffenwet	11
Wet basisregistratie personen	12
Wet op de rechtsbijstand	12
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Unieburgers	15
Vreemdelingenbewaring	16
Procesrecht	17

Handhaving

JnB2020, 171

MK ABRS, 19-02-2020, 201903990/1/A3

burgemeester en het college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. SLUITING WONING VOOR ONBEPAALED TIJD.

Een sluiting van een woning voor onbepaalde tijd kan op zichzelf een bestuurlijke maatregel zijn die er niet (mede) op is gericht om leed toe te voegen, als deze noodzakelijk is om de overtreding te beëindigen en herhaling daarvan te voorkomen.

In paragraaf 5 van de beleidsregel heeft de burgemeester aangegeven wanneer volgens hem sprake is van een zeer ernstig geval op grond waarvan hij stappen kan overslaan of een woning voor een langere of onbepaalde tijd kan sluiten. De Afdeling acht dit beleid niet onredelijk. Gelet op de aangetroffen materialen en de grote hoeveelheid grondstoffen heeft de burgemeester een criminele context aanwezig mogen achten. Deze criminele context en de aanwezigheid van meer dan 30 gram harddrugs, de hennepplanten, de in aanbouw zijnde hennepplantage en de installatie, materialen en grondstoffen voor de productie van grote hoeveelheden harddrugs, rechtvaardigen de kwalificatie als een zeer ernstig geval. De burgemeester heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden sluiting voor onbepaalde tijd van de woning rechtvaardigen.

[appellant] [Red: verhuurder] heeft zijn plicht om de woning te controleren op het gebruik veronachtzaamd. Het mislopen van de huurinkomsten leidt niet tot onevenredigheid. Gelet op de aard, omvang en ernst van de overtreding en de overige omstandigheden heeft de burgemeester een sluiting voor onbepaalde tijd, met een minimum van een jaar evenredig mogen achten. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de burgemeester daarbij heeft gesteld een verzoek tot beëindiging in overweging te zullen nemen als twee derde van de opgelegde termijn is verlopen.

[ECLI:NL:RVS:2020:509](https://ecli.nl/RVS:2020:509)

JnB2020, 172

MK ABRS, 26-02-2020, 201907187/1/A3

burgemeester van Waalwijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 11, 11a, 13b lid 1 aanhef en onder b

OPIUMWET 13b. SLUITINGSBEVOEGDHEID. STOFFEN/VOORWERPEN VOOR

TELEN OF BEREIDEN DRUGS. Sluiting bedrijfspand voor 12 maanden. Om bevoegd te zijn op grond van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet is het niet nodig dat alle aangetroffen voorwerpen tegelijk geschikt zijn om een volledige beroeps- of bedrijfsmatige of grootschalige

hennepplantage op te zetten. Voldoende is dat de burgemeester aannemelijk maakt dat de betrokkene wist of ernstige redenen had om te vermoeden dat de voorhanden voorwerpen bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig of grootschalig opzetten van een hennepplantage. Ook indien slechts een deel van de voorwerpen voorhanden is die nodig zijn om een beroeps- of bedrijfsmatige of grootschalige hennepplantage op te zetten, kan de burgemeester bevoegd zijn, mits de voorhanden voorwerpen daartoe bestemd zijn. Zoals ook volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet (Kamerstukken II 2016/17, 34 763, nr. 3, p. 3) is van belang of het pand een schakel vormt in de productie of distributie van drugs.

[ECLI:NL:RVS:2020:617](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 173

MK ABRS, 26-02-2020, 201810005/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Enschede, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor), bijlage II: artikel 4, lid 9

WABO. AANVRAAG. BELANGHEBBENDE. Weigering omgevingsvergunning aan Retailplan voor het toestaan van detailhandel.

Een aanvrager om een omgevingsvergunning voor het bouwen van een bouwwerk wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op de door hem ingediende aanvraag. Dit is anders indien aannemelijk is gemaakt dat het bouwplan niet kan worden verwezenlijkt.

Verwijzing naar ABRS 26-07-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2002](#). Deze rechtspraak is van overeenkomstige toepassing op een aanvraag om een omgevingsvergunning voor het wijzigen van het gebruik van gronden en bouwwerken.

RetailPlan is weliswaar niet de eigenaar van het pand op het perceel en in het pand is op dit moment een Praxis gevestigd, maar de eigenaar van het gebouw heeft ingestemd met het doen van de aanvraag. Hier doet zich niet de situatie voor dat een wijziging van het gebruik niet kan worden verwezenlijkt.

RetailPlan is daarom belanghebbende bij haar aanvraag.

[ECLI:NL:RVS:2020:616](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 174

MK Rechtbank Limburg, 10-02-2020 (publ. 25-02-2020), ROE 19/1161 en 19/1050

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2 lid 1, 1:2 lid 3, 8:1, 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Wnb-vergunning voor het exploiteren en wijzigen van een vleesvarkenshouderij. De inrichting ligt binnen de invloedssfeer van Natura 2000-gebieden.

De rechtbank ziet geen reden om ten aanzien van besluiten waarbij alleen natuurbeschermingsbelangen centraal staan, anders te oordelen dan in de uitspraak van de Afdeling van 23-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#).

Deze uitspraak ziet specifiek op omgevingsrechtelijke besluiten ten aanzien van activiteiten zoals het bouwen, het oprichten / exploiteren van inrichtingen, het houden van evenementen en het realiseren van activiteiten in de sfeer van de ruimtelijke ordening. Hierin heeft de Afdeling overwogen dat het uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een omgevingsvergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt.

De woning van [eiser 1] bevindt zich op ongeveer 800 meter van de varkensstal met vleesvarkens en op 1000 meter van het Natura 2000-gebied 'Geuldal' (de relevante hexagoon). [Eiser 1] is geen belanghebbende.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:958](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB 2020, 175

MK Rechtbank Noord-Nederland, 21-02-2020, LEE 19/408

burgemeester van Dongeradeel, thans de burgemeester van Noardeast-Fryslân.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:1, 8:3 lid 1 aanhef en onder a

Gemeentewet 175, 176

OPENBARE ORDE. GEMEENTEWET. Bij besluit van 17 november 2017 heeft verweerder regels gesteld, geldend op 18 november 2017, in verband met de Landelijke Intocht Sinterklaas (LIS) te Dokkum. Naar het oordeel van de rechtbank dient dit besluit niet als een noodbevel maar als een noodverordening aangemerkt te worden. Het karakter van het besluit is niet ad hoc maar algemeen. Verwijzing naar uitspraak ABRS 18-12-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4275](#). Omdat een noodverordening naar zijn aard algemeen

verbindende voorschriften bevat, is het gezien de artikelen 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, en 7:1 van de Awb geen besluit waartegen bezwaar kan worden gemaakt.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:763](https://ecli.nl/RBNNE:2020:763)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 176

MK CRvB, 20-02-2020, 18/4983 MPW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie.

Kaderwet militaire pensioenen 2

Besluit bijzondere militaire pensioenen (Besluit) 21

Voorzieningenregeling voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers 9

MILITAIR AMBTENARENRECHT. AFWIJZING UITBREIDING VAN

HUISHOUDELIJKE HULP. In geval van een aanvraag tot verhoging van de indicatie voor het aantal uren huishoudelijke hulp als hier aan de orde, heeft als uitgangspunt te gelden dat de staatssecretaris door medisch en arbeidskundig onderzoek dient vast te stellen of de betrokkene op grond van de door hem gestelde omstandigheden daarvoor in aanmerking komt. Anders dan de staatssecretaris heeft aangevoerd bestond hier geen aanleiding van dit uitgangspunt af te wijken. De aanvraag van appellant was niet, zoals de staatssecretaris stelt, uitsluitend ingegeven door de verslechtering in de gezondheidssituatie van de echtgenote. Appellant heeft ook verwezen naar zijn eigen gezondheidssituatie. Bovendien is van belang dat geen recent geneeskundig en arbeidskundig onderzoek voorhanden was. Dit betekent dat de staatssecretaris de aanvraag van appellant niet zorgvuldig heeft behandeld. Gelet daarop dient het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:2 Awb te worden vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:383](https://ecli.nl/CRVB:2020:383)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 177

MK CRvB, 26-02-2020, 18/2757 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Lochem.

Wmo 2015 2.1.3, 2.3.6

Verordening wet maatschappelijke ondersteuning gemeente Lochem (Verordening) 12

WMO 2015. PGB. In de Verordening dient te worden vermeld op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld. Naar het oordeel van de Raad is hieraan

voldaan met artikel 12, derde lid, van de Verordening. In artikel 12, derde lid, van de Verordening is voldoende concreet bepaald op welke wijze de hoogte van het pgb wordt vastgesteld.

In de Wmo 2015 en de geschiedenis van de totstandkoming daarvan zijn onvoldoende aanknopingspunten te vinden voor de stelling van appellant dat de hoogte van het pgb ook toereikend moet zijn om de geïndiceerde maatwerkvoorziening aan te kunnen schaffen bij een andere aanbieder of leverancier dan de door de gemeente gecontracteerde aanbieder. Het staat appellant vrij om het pgb te besteden bij een aanbieder of leverancier naar zijn keuze, maar appellant dient de extra kosten die die keuze met zich brengt zelf te betalen voor zover het pgb ontoereikend is.

[ECLI:NL:CRVB:2020:456](#)

JnB2020, 178

MK CRvB, 26-02-2020, 19/1204 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Wmo 2015

WMO 2015. Ter zitting is gebleken dat het college de hulpvraag van appellante onjuist heeft vastgesteld. Appellante heeft te kennen gegeven dat zij behoefte heeft aan voortdurende activering en afleiding, zowel binnen- als buitenshuis. Voor de extra kosten die deze zorg meebrengt, wil zij een tegemoetkoming. Omdat het college de hulpvraag niet correct in beeld heeft gebracht, heeft het college ook de specifieke ondersteuningsbehoefte van appellante niet kunnen vaststellen. Als gevolg hiervan is evenmin duidelijk of, en zo ja welke maatwerkvoorziening moet worden verstrekt.

De Raad ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Hierbij neemt de Raad in aanmerking dat de procedure al lang loopt, het college al eerder in de gelegenheid is gesteld het gebrek in de besluitvorming te herstellen, dit nog steeds niet is gelukt, de periode waarover de maatwerkvoorziening is verstrekt bijna is verstreken en appellante heeft laten weten het verstrekte pgb niet te willen gebruiken. Gelet op deze bijzondere omstandigheden en het zwaarwegende belang van appellante bij een finale beslechting van dit langlopende geschil, acht de Raad het passend overeenkomstig de hulpvraag van appellante een tegemoetkoming meerkosten als bedoeld in artikel 21 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning Delft 2019 van € 500,- per maand te verstrekken voor de periode van 1 februari 2020 tot en met 11 mei 2020.

[ECLI:NL:CRVB:2020:458](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 179

ABRS, 26-02-2020, 201905411/1/A3

het college van burgemeester en wethouders van Westerkwartier (voorheen: Zuidhorn).
Algemene plaatselijke verordening 2010 van de gemeente Zuidhorn (Apv 2010) 4:11, 4:11a, 4:11c, 4:11d

APV. MELDINGENSTELSEL VELLEN HOUTOPSTAND. Er is geen aanleiding om het in de Apv 2010 neergelegde meldingenstelsel onverbindend te verklaren, omdat het als vergunningenstelsel zou functioneren zonder de daarbij behorende termijnen.

WEIGERINGSGROND. OPEN NORM. Hoewel de beeldbepalende waarde van een houtopstand een betrekkelijk open norm is, betekent dit niet dat moet worden geoordeeld dat artikel 4:11a, tweede lid, onder d, van de Apv om die reden onvoldoende duidelijk is. Er is geen aanleiding om deze bepaling onverbindend te achten. Verwijzing naar r.o. 6.1 ABRIS 04-09-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3050](#).

[...] het college [heeft] [appellant] verboden om zeven eiken te kappen.

[...] 3.1. [...] Volgens het college gaat het belang bij het behoud van de bomen vanwege hun beeldbepalende waarde voor op het belang van [appellant] bij de voorgenomen bouw van een garage/berging.

[...] 6.1. De Apv 2010 bevat voor het vellen van een houtopstand een meldingenstelsel. Op grond van artikel 4:11 van de Apv 2010 is degene die een houtopstand wil vellen, verplicht om daarvan melding te doen bij het college. Die melding moet ten minste zes weken voor aanvang van het vellen worden gedaan. Indien zo'n melding niet overeenkomstig de artikelen 4:11 en 4:11a van de Apv 2010 is gedaan, geldt op grond van artikel 4:11c van de Apv 2010 dat het niet is toegestaan om een houtopstand te vellen. Verder is het op grond van deze laatste bepaling niet toegestaan om een houtopstand te vellen indien het college het vellen heeft verboden op grond van artikel 4:11a van de Apv 2010. Omdat ten minste zes weken voor aanvang van het vellen van de houtopstand een melding moet worden gedaan, heeft het college daarmee zes weken de tijd om zo'n melding te beoordelen. Het college kan in die termijn van zes weken beslissen om een verbod op te leggen voor het vellen van een houtopstand op grond van artikel 4:11a, eerste lid, van de Apv 2010. In de situatie van [appellant] heeft het college zijn melding, die op 14 september 2017 is ontvangen en bij brief van 27 september 2017 is voorzien van een nadere toelichting, ook binnen deze termijn van zes weken beoordeeld. Bij besluit van 24 oktober 2017 heeft het college vervolgens een verbod uitgevaardigd voor het vellen van de zeven eiken. Anders dan [appellant] betoogt, ziet de Afdeling geen aanleiding om het in de Apv 2010 neergelegde meldingenstelsel onverbindend te verklaren, omdat het als vergunningenstelsel zou functioneren zonder de daarbij behorende termijnen. [...]

[...] 7.1. De gronden voor een verbod voor het vellen van een houtopstand zijn opgenomen in artikel 4:11a, tweede lid, van de Apv 2010. Uit het tweede lid, onder d,

van dat artikel volgt dat het college het vellen kan verbieden op grond van de beeldbepalende waarde van een houtopstand. De beeldbepalende waarde van een houtopstand is situatieafhankelijk, zodat geen formulering kan worden gekozen die elke situatie dekt. Of de beeldbepalende waarde van een houtopstand voor het college aanleiding geeft om van zijn bevoegdheid tot het opleggen van een verbod gebruik te maken, verschilt dus van geval tot geval. Verder staat in het Groenbeleid 2016-2019 dat voor bomen die niet op de lijst van beschermde bomen staan, geldt dat het college toetst op de ruimtelijke en ecologische functie van de houtopstand en op het belang voor het verwijderen van de houtopstand. Daarbij acht het college, aldus het Groenbeleid, overlast zoals schaduw geen zwaarwegend belang. Hoewel de beeldbepalende waarde van een houtopstand een betrekkelijk open norm is, betekent dit niet dat moet worden geoordeeld dat artikel 4:11a, tweede lid, onder d, van de Apv om die reden onvoldoende duidelijk is. De Afdeling ziet geen aanleiding om deze bepaling onverbindend te achten (vgl. ook overweging 6.1 van de uitspraak van 4 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3050](#)).
[ECLI:NL:RVS:2020:609](#)

JnB2020, 180

MK ABRS, 19-02-2020, 201902867/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Assen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:29, 5:30

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Assen (APV) 2:59

Het protocol bijtincidenten honden (Protocol) 3

APV. Inbeslagneming hond. De spoedeisende bestuursdwang die zijn grondslag vindt in artikel 2:59 van de APV en artikel 3, derde en vierde lid, van het Protocol strekt niet tot definitieve ontneming van eigendom. De hond kan op grond van die bepalingen slechts tijdelijk aan de beschikkingsmacht van de eigenaar worden onttrokken. De besluiten in dit geval strekken er niet toe dat [hond] niet meer aan [appellant] wordt teruggegeven. Geen sprake van strijd met het legaliteitsbeginsel, artikel 14 van de Grondwet, het Burgerlijk Wetboek en de Onteigeningswet.

[...] het college [heeft] op schrift gesteld dat het [hond] met toepassing van spoedeisende bestuursdwang in beslag heeft genomen.

[...] 7. [appellant] betoogt dat de wet noch de APV het college de bevoegdheid biedt om - al of niet in de context van een handhavingsbesluit - te bepalen dat de hond niet meer aan de eigenaar wordt teruggegeven door hem onvrijwillig afstand te laten doen van zijn eigendom. [...]

7.1. Hoewel het college in hoger beroep hierover een ander standpunt heeft ingenomen, leest de Afdeling artikel 3, derde lid, van het Protocol zo dat de daarin vermelde zinsnede "dat de houder onvrijwillig afstand moet doen van de hond" alleen inbeslagneming van de hond inhoudt. Inbeslagneming van een hond impliceert immers dat daarvan onvrijwillig afstand moet worden gedaan. Dit betekent dat de spoedeisende bestuursdwang die zijn grondslag vindt in artikel 2:59 van de APV en artikel 3, derde en vierde lid, van het Protocol niet tot definitieve ontneming van eigendom strekt. De hond kan op grond van

die bepalingen slechts tijdelijk aan de beschikkingsmacht van de eigenaar worden onttrokken. De besluiten van 4 september 2018 en 27 december 2018, tot deze toepassing van spoedeisende bestuursdwang door [hond] op 28 augustus 2018 in beslag te nemen en [appellant] onvrijwillig afstand te laten doen van zijn hond, die hun grondslag vinden in deze bepalingen, strekken er niet toe dat [hond] niet meer aan [appellant] wordt teruggegeven. Van strijd met het legaliteitsbeginsel, artikel 14 van de Grondwet, het Burgerlijk Wetboek en de Onteigeningswet, zoals [appellant] in dat verband heeft aangevoerd, is reeds daarom geen sprake. Voorts is van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel evenmin sprake. Er is geen grond voor het oordeel dat artikel 3 van het Protocol onvoldoende duidelijk is. Uit artikel 3, derde en vierde lid, volgt dat als de houder van een hond die als gevaarlijke hond in de zin van artikel 2:59 van de APV is aangewezen zich niet aan de daarbij gestelde voorwaarden, zoals een aanlijn- en muilkorfgebod, houdt en de hond vervolgens een nieuw bijtincident veroorzaakt, het college kan besluiten dat de hond in beslag wordt genomen. Deze situatie deed zich hier voor, waarna het college bestuursdwang heeft toegepast. In de last onder bestuursdwang heeft het college niet bepaald wat er vervolgens met de hond moet gebeuren, zodat de Afdeling daarover geen oordeel kan geven. Wat er ingevolge de artikelen 5:29, derde lid, en 5:30 van de Awb ná inbeslagname met de hond gaat gebeuren, betreft feitelijk handelen. Een separate beslissing daarover van het college is derhalve geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:514](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB2020, 181

MK ABRS, 26-02-2020, 201903691/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 5, 6, 14

AVG. AP hoefde in dit geval niet handhavend op te treden in verband met twee beveiligingscamera's die op de openbare weg zijn gericht.

[...] 2. [appellant] heeft de AP verzocht om handhavend op te treden in verband met twee beveiligingscamera's [...] die op de openbare weg zijn gericht.

[...] 4.1. [belanghebbende A] en [belanghebbende B] hebben de camera's geplaatst om hun eigendommen te beschermen evenals de eigendommen en personen die aan hun zorg zijn toevertrouwd. In geval van een incident kunnen zij met de camerabeelden onderbouwd aangifte doen. Niet in geschil is dat dit op zich een gerechtvaardigd belang is als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de AVG. [...]

Naar aanleiding van het handhavingsverzoek heeft de AP de feitelijke situatie ter plaatse onderzocht. [...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat niet meer personen op de weg in beeld worden gebracht dan noodzakelijk is om het doel van het cameratoezicht te bereiken. Ook van buiten het perceel kan schade worden aangericht, waardoor het noodzakelijk is ook een gedeelte buiten de perceelgrens op camera vast te leggen. Alleen

personen die zich dichtbij de perceelgrens bevinden, komen volledig in beeld. Als alleen de berm in beeld wordt gebracht, zijn personen niet direct identificeerbaar. De AP mocht, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, het zwaarwegende belang van [belanghebbende A] en [belanghebbende B] om hun eigendommen te beschermen zwaarder laten wegen dan het belang van voorbijgangers op de openbare weg, aangezien zij zo min mogelijk in beeld worden gebracht. Daarnaast hebben [belanghebbende A] en [belanghebbende B] maatregelen getroffen om de ongewenste gevolgen van cameratoezicht zoveel mogelijk te beperken, zoals het wissen van de beelden na twee weken, het beveiligen van de videorecorder met een wachtwoord en het bijhouden van logfiles van inlogpogingen op de app waarmee toegang wordt verschaft tot de beelden. Ook worden voorbijgangers geïnformeerd over het cameratoezicht, zoals hierna onder 5.1 wordt overwogen. Dat de AP naar aanleiding van het onderzoek ter plaatse verdere aanbevelingen heeft gedaan, betekent niet dat sprake was van een overtreding van de AVG. Deze aanbevelingen zijn gegeven om de bescherming van persoonsgegevens verder te optimaliseren. [belanghebbende A] heeft vervolgens per e-mail toegezegd de gedane aanbevelingen uit te voeren.

[...] 5.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat voorbijgangers worden geïnformeerd over het cameratoezicht door middel van aangebrachte stickers. [...] De AP heeft vastgesteld dat de stickers op zichzelf genomen goed zichtbaar zijn vanaf de openbare weg. Er is geen aanleiding om niet van deze feitenvaststelling door de AP uit te gaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:594](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2020, 182

MK CBB, 25-02-2020, 18/2770

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Meststoffenwet 23 lid 3

Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet 72a

Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EP) 1

MESTSTOFFENWET. FOSFAATRECHTEN. OVERZICHTSUITSPRAAK. Het College heeft eerder geoordeeld over het fosfaatrechtstelsel en het recht op eigendom (zie in het bijzonder de heropeningsbeslissing van 17 oktober 2018, ([ECLI:NL:CBB:2018:522](#)) (heropeningsbeslissing) en de uitspraken van 9 januari 2019, ([ECLI:NL:CBB:2019:1-7](#)) en 23 juli 2019 ([ECLI:NL:CBB:2019:291](#))). In wat appellante en verweerder in deze zaak naar voren hebben gebracht ziet het College aanleiding zijn oordeel hierover (vanaf 6.2) in deze uitspraak nader te motiveren.

[ECLI:NL:CBB:2020:114](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB2020, 183

MK ABRS, 26-02-2020, 201903223/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Deurne, appelland.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.8, 2.58

WET BRP. Afwijzing verzoek tot wijziging persoonsgegevens in de brp. In beginsel dient van de juistheid van een door de Chinese autoriteiten afgegeven paspoort te worden uitgegaan. Verwijzing naar ABRS, 22-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1626](#). Hoewel uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet brp volgt dat voor de wijziging van eenmaal geregistreerde gegevens de juiste brondocumenten vereist zijn en een paspoort geen brondocument is omdat het is verleend op grond van andere documenten, kunnen de gegevens in de paspoorten een aanwijzing vormen voor het antwoord op de vraag of de overige door [wederpartij] overgelegde documenten hem betreffende gegevens bevatten. Verwijzing naar ABRS 05-09-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2910](#).

In dit geval staat vast dat [wederpartij], [naam B] is. Daarmee staat ook vast dat de in de brp geregistreerde gegevens over [wederpartij] onjuist zijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:611](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2020, 184

MK ABRS, 19-02-2020, 201809090/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2 lid 1 aanhef en onder a

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 7, 12, 13, 14, 15, 17, 24, 28

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brvt) 2

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. BELANGHEBBENDE. Weigering toevoegingen. Uitsluiting rechtsbijstandsverlener. In dit geval heeft de rechtsbijstandsverlener op meerdere gronden een zelfstandig eigen belang dat rechtstreeks bij de besluiten is betrokken.

WEIGERINGSGRONDEN. Een toevoeging kan ook op andere dan de in artikel 28 van de Wrb genoemde gronden worden geweigerd. In dit geval heeft de raad de toevoegingen in redelijkheid kunnen weigeren op grond van de controlerende en besluitvormende taken die in artikel 7 van de Wrb zijn neergelegd.

[...] [Afwijzing] aanvragen van de cliënten om verlening van toevoegingen voor rechtsbijstand door [appelland sub 1] [...].

[...] Belanghebbendheid van [appelland sub 1]

[...] 6.3. Aan de weigering van de toevoegingen heeft de raad de overdracht van de zaken over de wanbetalersregeling van [appelland sub 1] aan een andere advocaat ten

grondslag gelegd. Daarbij heeft de raad de cliënten bericht dat zij contact kunnen opnemen met advocaat [...], die de zaken heeft overgenomen, of een andere advocaat kunnen kiezen. De Afdeling leidt uit deze motivering af dat de raad [appellant sub 1] beoogt uit te sluiten als rechtsbijstandverlener voor deze zaken. Aannemelijk is dat [appellant sub 1] directe financiële gevolgen hiervan ondervindt. Daarnaast bestaat een reële mogelijkheid dat [appellant sub 1] door de weigering wordt geraakt in een aan het fundamentele recht op arbeid ontleend belang. Aannemelijk is verder dat [appellant sub 1] er ook zelf belang bij heeft haar rechtspositie in rechte te kunnen verdedigen, aangezien de afspraken die zij met de raad heeft gemaakt aan de basis liggen van de weigering. [appellant sub 1] heeft dus op meerdere gronden een zelfstandig eigen belang dat rechtstreeks is betrokken bij de [primaire] besluiten [...]. Naar het oordeel van de Afdeling is [appellant sub 1] dus ten onrechte niet als belanghebbende bij de besluiten [...] aangemerkt en is haar bezwaar in persoon hiertegen ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard bij het besluit [...]. [...]

[...] 12.2. Anders dan [appellant sub 1] betoogt, kan een toevoeging ook op andere dan de in artikel 28 van de Wrb genoemde gronden worden geweigerd. Uit de bewoordingen van de bepaling kan niet worden afgeleid dat de hierin genoemde gronden limitatief zijn. Met het betoog dat de Wrb geen andere weigeringsgronden bevat, gaat [appellant sub 1] voorbij aan de weigeringsgronden van artikel 12, tweede lid, van de Wrb. Ook uit de bewoordingen van die bepaling volgt niet dat de hierin opgenomen weigeringsgronden limitatief zijn.

Uit de Wrb kan niet worden afgeleid dat de raad verplicht is een toevoeging te verlenen als aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Dit volgt ook niet uit het Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (hierna: het Brt). Op grond van artikel 2 van het Brt kan rechtsbijstand worden verleend indien de aanvraag daartoe voldoet aan de in de wet gestelde criteria en rechtsbijstand op grond van dit besluit niet is uitgesloten. De raad is hier dus niet toe gehouden. De Wrb en het Brt laten de raad naar het oordeel van de Afdeling dus de ruimte om op andere gronden dan die in de Wrb zijn genoemd een toevoeging te weigeren.

12.3. De raad heeft de weigering gebaseerd op artikel 7 van de Wrb. [...]

Nu uit het gespreksverslag van [...] volgt dat [appellant sub 1] klem zat en met de raad en de deken heeft afgesproken dat de zaken over de wanbetalersregeling zouden worden overgedragen aan een andere advocaat, hetgeen blijkens de brieven van de deken noodzakelijk was in het belang van de cliënten, heeft de raad de toevoegingen in redelijkheid kunnen weigeren op grond van de controlerende en besluitvormende taken die in artikel 7 van de Wrb zijn neergelegd. Voor het oordeel dat de raad daarmee in strijd met het verbod op willekeur heeft gehandeld of zijn bevoegdheid om een toevoeging te weigeren heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is verleend, bestaat geen grond. Zoals volgt uit de geschiedenis van totstandkoming van de Wrb (Kamerstukken II, 2000/01, 27 553, nr. 3, blz. 5) wil de wetgever bereiken dat de verlening van gesubsidieerde rechtsbijstand van goede kwaliteit is en voldoet aan eisen van doelmatigheid. Naar het oordeel van de Afdeling dienen de weigeringen dat doel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:511](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RVS:2020:511)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 185

MK ABRS, 26-02-2020, 201907337/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

Vb 2000 6.1e

ASIEL. De in Werkinstructie 2018/16 vastgelegde handelwijze voor het geven van voorlopig uitstel van vertrek in de verlengde asielprocedure is niet in strijd met artikel 6.1e, eerste lid, van het Vb 2000 en paragraaf A3/7.2.3 van de Vc 2000.

1.1. De staatssecretaris heeft bij de afwijzing van de asielaanvraag in de verlengde procedure de vreemdeling voorlopig uitstel van vertrek verleend voor de duur van maximaal zes maanden. Daarbij heeft hij erop gewezen dat hij in afwachting is van een onderzoek door Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) naar de gezondheidstoestand van de vreemdeling, waarna hij een definitief besluit zal nemen over de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000.

2. In de enige grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat deze in Werkinstructie 2018/16 vastgelegde handelwijze in strijd is met artikel 6.1e, eerste lid, van het Vb 2000 en paragraaf A3/7.2.3 van de Vc 2000. Blijkens het voornemen, dat onderdeel uitmaakt van het besluit, heeft de staatssecretaris zijn beslissing om de vreemdeling voorlopig uitstel van vertrek te verlenen gebaseerd op de door de vreemdeling overgelegde medische stukken. Daarmee heeft de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft overwogen, ambtshalve beoordeeld of er reden is voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, zoals artikel 6.1e, eerste lid van het Vb 2000 vereist. Noch uit dit artikel, noch uit artikel 64 van de Vw 2000 volgt dat de staatssecretaris deze beoordeling alleen kan maken naar aanleiding van een BMA-advies. Paragraaf A3/7.2.3 van de Vc 2000 biedt hiervoor evenmin aanknopingspunten. Dat het een voorlopig oordeel betreft, waarvan de staatssecretaris naar aanleiding van nader onderzoek door het BMA in een volgend besluit kan terugkomen, doet hieraan niet af. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, is dit in overeenstemming met Werkinstructie 2018/16. In deze werkinstructie wordt verwezen naar paragraaf A3/7.3.2.4 van de Vc 2000, waarin de handelwijze voor het geven van voorlopig uitstel van vertrek in de verlengde asielprocedure staat beschreven. De staatssecretaris voert terecht aan dat niet valt in te zien dat een vreemdeling hierdoor wordt benadeeld.

[ECLI:NL:RVS:2020:626](#)

JnB2020, 186

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 21-02-2020, AWB 19/1469

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Eiseres is de moeder van referent. Referent was ten tijde van zijn asielaanvraag en tijdens de eerste nareisaanvraag minderjarig en is tijdens deze eerste nareisprocedure meerderjarig geworden. Referent heeft de eerste nareisaanvraag voor eiseres ingediend binnen een termijn van drie maanden en verweerder heeft deze aanvraag beoordeeld op grond van de gunstigere regels voor (minderjarige) houders van een verblijfsvergunning asiel. Verweerder heeft deze aanvraag vervolgens afgewezen omdat eiseres niet beschikbaar was voor onderzoek. Verweerder heeft de huidige (tweede) nareisaanvraag afgewezen, omdat referent inmiddels meerderjarig is. De rechtbank ziet in het arrest A. en S. geen aanknopingspunten voor het oordeel dat referent ook bij een (tweede) nareisaanvraag, die ruimschoots na de termijn van drie maanden is ingediend, nog altijd als minderjarige had moeten worden aangemerkt. Dat zou namelijk betekenen dat referent zich zonder enige tijdsbeperking op zijn minderjarigheid kan beroepen, wat in is met punt 61 uit dit arrest. Dat de eerste aanvraag is afgewezen als gevolg van omstandigheden waar referent en eiseres geen invloed op hadden, is in dit kader niet doorslaggevend. Deze zittingsplaats komt daarmee tot een ander oordeel dan de zittingsplaats Zwolle en tot hetzelfde oordeel als de zittingsplaatsen Amsterdam en Haarlem. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1492](https://ecli.nl/RBDHA:2020:1492)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 187

HvJEU (Vijfde kamer), 27-02-2020, C-836/18

RH.

VWEU 20

UNIEBURGER. Unieburger die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Onvoldoende bestaansmiddelen van de Unieburger. Effectief genot van de belangrijkste aan de Unieburgers toegekende rechten.

Samenwoonverplichting van de echtgenoten.

1) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend door de echtgenoot-derdelander van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, afwijst op de enkele grond dat de Unieburger voor zichzelf en zijn echtgenoot niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijstandstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen beiden een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan de echtgenoot, de Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als

geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status ontleent.

2) Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat er van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is.

[ECLI:EU:C:2020:119](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 188

MK ABRS, 24-02-2020, 201907936/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

Vb 2000 5.1a

Verordening (EU) Nr. 604/2013 25 lid 2, 27 lid 3 c, 29 lid 1 lid 2

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Overdrachtstermijn. Ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening wordt de overdrachtstermijn ook opgeschort door een voorlopige voorziening tijdens de bezwaarprocedure tegen de feitelijke overdracht.

2.3. Artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening bepaalt dat de vreemdeling de gelegenheid moet krijgen om een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten. Een voorlopige voorziening waarbij de feitelijke uitvoering van de overdracht wordt opgeschort is daarom een verzoek dat valt onder artikel 27, derde lid. De rechtbank heeft niet onderkend dat ingevolge artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening de overdrachtstermijn ook wordt opgeschort door een voorlopige voorziening tijdens de bezwaarprocedure tegen de feitelijke overdracht (uitspraak van de Afdeling van 28 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2170](#)). Zij heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de overdrachtstermijn op 9 augustus 2018 is verstreken. Dat, zoals de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting opmerkt, in de beslissing van de uitspraak van de voorzieningenrechter van 4 juli 2018 het woord 'uitzetten' is vermeld, maakt de rechtsgevolgen van die uitspraak niet anders, nu dat een kennelijke verschrijving is. Uit de onder 2.2 vermelde feiten en omstandigheden volgt een concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening ten tijde van de inbewaringstelling. Dat volgens de vreemdeling uit de stukken niet blijkt van een daadwerkelijke verzending via Dublinet van de onder 2.2 genoemde brieven van de staatssecretaris aan de Italiaanse autoriteiten en hij ten onrechte is geregistreerd als vertrokken met onbekende bestemming, neemt de aanwezigheid van een concreet

aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening ten tijde van de inbewaringstelling niet weg. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:556](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 189

MK ABRS, 24-02-2020, 201904784/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:5, 6:6

PROCESRECHT. Niet in geschil is dat het in deze zaak gaat om een pro-formabezwaarschrift en dat het bestendige praktijk van de staatssecretaris is dat hij de gemachtigde van de betrokken vreemdeling een herstelverzuimbrieff stuurt als hij zo'n bezwaarschrift ontvangt. Gelet hierop had hij dat ook in dit geval moeten doen, alvorens op het bezwaar te beslissen. Dat hij in de procedure van de pleegkinderen wel zo'n brief heeft verstuurd, betekent niet dat hij dat in deze zaak niet meer hoefde te doen, omdat dit een andere zaak is.

[ECLI:NL:RVS:2020:554](#)

[Naar inhoudsopgave](#)